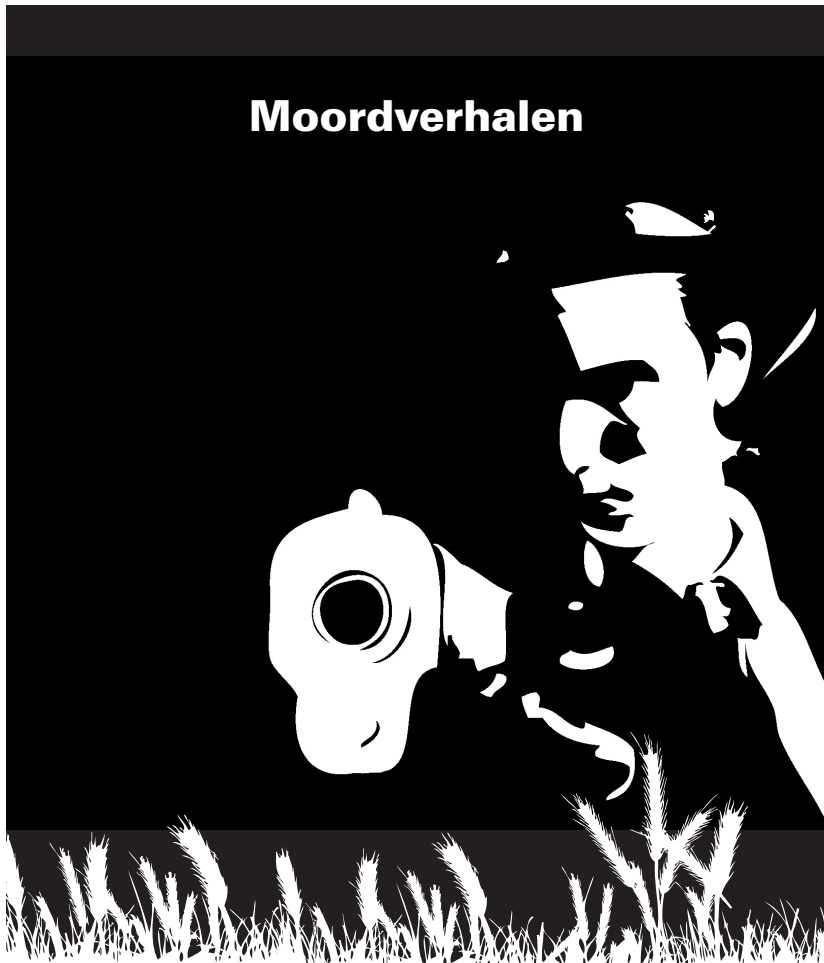

De Literaire Oogst

Een uitgave van stichting Zuidzijde en
stichting CultuurWerkplaats Tarwewijk, Rotterdam

Nº 2
Oktober 2016

Moordverhalen

Inleiding

Wat hebben de Duitse zanger Udo Jürgens , acteur Sean Connery en voormalig presentator Rudi Carrell met elkaar gemeen? Zij zijn alledrie ooit opgelicht door Rotterdamse penoze. Udo Jürgens kreeg valse diamanten die hem een fortuin kostten. Sean Connery verloor zijn James Bond-gage met pokeren en Rudi Carrell verloor zijn salaris van de Duitse televisie aan een gefixeerde roulettetafel. Dit allemaal volgens misdaadauteur Rob van Olm.

Fictieve misdaad in de Tarwewijk

In een aantal boeken vormt de Tarwewijk het decor van een aantal misdrijven.

In het boek “de Metromoord” van Jan Dijkstra wordt een man vermoord op het Centraal Station in de laatste metro richting Zuidplein. Het boek geeft een fraaie beschrijving van de Tarwewijk. “De laatste metrotrein van die dag dook geleidelijk naar beneden om de weg verder ondergronds voor te zetten, eerst onder de Maas door en daarna verder naar het Centraal Station, de steeds weer fascinerende aanblik van de Maashaven en de Rijnhaven achter zich latend. Hoewel de Maashaven de laatste jaren een stuk aan belangrijkheid heeft ingeboet, nu de grote graanschepen in de Waalhaven of zelfs in De Botlek, waar men over een ultramoderne installatie beschikt, worden gelost, biedt zij vooral ’s avonds nog altijd een sprookjesachtige sfeer, dankzij de honderden lichten van schepen en haveninstallaties”.

Opvallend is dat in een aantal misdaadromans over Rotterdam de Brielselaan vaak gebruikt wordt als vluchtroute. In het boek “Moord aan de Maas” van Johan Baks is dit het geval. Het verhaal is als volgt. Henk Doornbal, een ondernemer uit de Rotterdamse transportwereld, houdt er een flamboyante levensstijl op na. Hij heeft een grote villa in Kralingen, een bloedmooie blonde echtgenote en een leuke minnares . Zijn grootste concurrent Kuyper wil zijn bedrijf overnemen, maar Doornbal wil hier niets van weten. Na een confrontatie met de ex-vriend van zijn minnares wordt Doornbal met drie kogels in zijn lijf gevonden in een loods aan de Waalhaven. Inspecteur John Heller van de Rotterdamse recherche komt

erachter dat Doornbal meer op zijn kerfstok heeft. Doornbal smokkelde sigaretten uit Oost-Europa en handelde in wapens.

Als hij gaat kijken naar het gevonden lijk van Doornbal beschrijft hij de route via de Erasmusbrug naar de Waalhaven. "De Erasmusbrug deed hem vanmorgen denken aan een oude man die gebogen over zijn wandelstok tegen wind en regen optornde. De stalen spankabels glansden van het vocht. In de Rijnhaven hees een binnenvaartschipper zijn auto van dek. Het blauwe voertuig hing aan twee brede banden tussen hemel en haven. Op een braakliggend terrein langs het water stond doelloos het roestige restant van een kraan en aan de stalen draad die uit de kraanarm tevoorschijn kwam, bungelde een haak traag heen en weer in de wind. Ze sloegen rechtsaf, de Brielselaan op. Heller verfrommelde de broodjeszak tot een prop en veegde zijn vette vingers af aan zijn zakdoek. De meest logische moordenaar was Bart Vriens, degene met een duidelijk motief. Maar hij wilde er voor waken zich teveel te richten op het voor de hand liggende. Zandstra had hem in zijn beginjaren gewaarschuwd : je rondde een onderzoek gewoonlijk niet succesvol af door het meest vanzelfsprekende pad te volgen. Juist de kronkelige zijpaden, de schijnbaar onbelangrijke details en de aanwijzingen waar niemand aan dacht, bevatten de sleutel tot de oplossing. Misschien hadden overvallers Doornbal te grazen genomen : een zakenman had soms veel contant geld op zak. Of was het een uit de hand gelopen kidnapping. Een deel van de recherchezaken bestond uit ontvoeringen. Hierover zweeg de recherche gewoonlijk in alle toonaarden, "in het belang van het onderzoek." Wie weet was dit zo'n geval. Hij schrok van de bliksem die vlakbij insloeg, in een voormalige graansilo. De flits weerkaatste in de glazen gevel van het gebouw en zette de aangrenzende parkeerplaats in een onnatuurlijk fel schijnsel."

Veel leesplezier met de teksten! Hoe luguber deze ook af en toe zijn, wij hopen dat u geen verkeerde indruk van de Tarwewijk krijgt. De Tarwewijk is net zo veilig/onveilig als elk andere wijk in Nederland.

Robert Tau

Crime passionnel

Mijn overgrootvader zaliger had een concubine
ze luisterde naar de fraaie naam Yasmine
Ze was van Japanse origine
Opa reed in een donkerblauwe limousine
Hij tankte altijd loodvrije benzine
Zijn haar netjes gekamd, snor gepommadeerd met brillantine
Yasmine schonk thee met zoetjes in de kantine
en speelde op een soort van mandoline
Ze was heel ondeugend en stookte jenever clandestine
Uitbundig als ze was, sprong op de trampoline
Buiten in 't veld bloeide de lupine
Als ze haar zin niet kreeg, begon ze te grienen
Yasmine serveerde een maaltijd haute cuisine
Of smeerde een boterham met margarine
Waste af met een scheutje lodaline
Opa rookte zijn shaggy niet vrij van nicotine
zijn aansteker gevuld met wasbenzine
Op de piano klonk een sonatine
In een winkel keek ze in een vitrine
Haar kleine handjes en voetjes smeerde ze in met lanoline
Tegen de muggen gebruikte ze kinine
Bij het slapen gaan een halfje dopamine
Opa diende bij de marine
op een onderzeeër ingeblikt als een sardine
Men nam een snuifje cocaïne

dan was het feest serpentine
Opa en zijn concubine trokken zich terug
in een cabine
Yasmine was niet éénkennig geen boerentriene
Opa moest pissen en zocht een latrine
Ondertussen verstelde Yasmine haar Kimono
op een naaimachine
Opa was getrouwd met Opoe haar naam was Catharine
Zij droeg een mooie japon en een crinoline
Die japon waste ze op de hand niet in een wasmachine
Opa kwam thuis, z'n hoed op halfzeven, het was tegen tien
Opoe schoot onmiddellijk in de contramine
Riep : " 't Is afgelopen met die slet, die snol, die concubine
Denk je dat je je zuster voor je hebt Jacqueline?
Ik leg je kop 't liefst onder een guillotine
of geef je een overdosis insuline
Ik ga zelf m'n geld verdienen
Ik neem de plain afgetankt met kerosine
hier je koffie en de mazzel met je concubine
ik ga pleitten, ik hou het voor geziene
Hij verwenste de ouwe tang Catharine
riep om z'n moeder Clementine
Zeeg ineem –greep naar z'n strot en z'n laatste gedachte
was voor Yasmine
In die koffie zat een hoge dosering Strychnine

De commensaal

We hebben nou al sinds een maand of zeven
Een man die in de achterkamer woont
Je kan met commensalen veel beleven
Maar zoiets is beslist nog nooit vertoond:

Er ligt alweer een juffrouw in het trapportaal
Die onnatuurlijk om het leven is gekomen
Mijn vader zegt : "Dat heb je van die commensaal
Had jij die stiekemerd maar nooit in huis genomen"
Mijn moeder zegt : "Maar Jan
Het is zo'n keurig nette man
Zo rustig en beleefd
En die nooit dat beschadigd heeft"
Maar ja, daar ligt die juffrouw in het trapportaal
Nou kan je zeggen wat je wil, maar zoiets is toch niet normaal

De huur betaalt hij steevast alle weken
Toch hadden wij hem liever niet gehad
Bij ons wordt anders niet zo nauw gekeken
Met commensalen heb je altijd wat
Nou ligt er weer een juffrouw in het trapportaal
Die op afschuwelijke manier is overleden
Mijn moeder zegt : "Maak jullie nou niet zo'n schandaal
Want iedereen heeft toch zijn eigenaardigheden"
Maar vader neemt het niet
Hij zegt : "Dat is de vijfde griet
Wat heb ik aan die gein?
Dat kost maar zeep en terpentijn
't Is geen gezicht, zo'n juffrouw in het trapportaal
En vrijheid blijheid, daar niet van, maar zoiets is niet meer normaal"

Als iemand eens een dame wil ontvangen
Dan is er in principe geen bezwaar
Maar niemand kan het uiterste verlangen
We maken van ons huis geen abattoir

Er ligt weer net zo'n juffrouw in het trapportaal
En alle mensen komen thuis met rode schoenen
En Coba moppert want de looper wordt zo schraal
Als zij hem elke keer maar weer opnieuw moet boenen
Er wordt in onze buurt
Al veel gegiecheld en gegluurd
Dat krijg je met zo'n vent
Al sta je nog zo goed bekend
Hij moet maar weg, al is 't een goeie commensaal
Zo'n juffrouw hoort in het kanaal, maar niet bij ons in 't trapportaal

Adolf Hitler

(Führer van het Derde Rijk, 1933-1945)

Knullige frontsoldaat
Matige kunstenaar
Aquarelleerde
Maar niet al te best

Werd ook geleidelijk
Antisemitischer
Ach en
Vermoedelijk weet u de rest

Filips II

(Koning van Spanje, 1556-1598)

Matige majesteit
Nogal een drammer ook
Eiste geleidelijk
Meer en meer geld

Met zijn lafhartige
Inquisiteurskliekje
Kon-ie de pot op
Zo werd hem gemeld

De moord op Lijntje Huizer

Rotterdam Zuid, vrijdagmiddag 15 oktober 1937. Nadat om half vier die middag haar school in de Hoogvlietstraat uit is gegaan, is de zevenjarige Lijntje Huizer,

gekleed in een bruin jekkertje en dito sandalen, in de omgeving van haar woning aan de Brielselaan 300 nog met enkele vriendjes aan het knikkeren. Een vaste afspraak met haar ouders is dat zij na schooltijd om half vijf thuis moet zijn, iets waar Lijntje zich altijd stipt aan houdt. Wanneer zij echter die vrijdagmiddag tegen half zes nog niet thuis is gekomen, gaat haar vader de straat op om haar te zoeken. Enkele vriendinnetjes weten te vertellen dat zij Lijntje voor het laatst hebben gezien toen zij tegen half vijf op de Den Hertigstraat in de richting van de Brielselaan liep. Zij was toen kennelijk op weg naar huis. Nadat Lijntjes'vader, die bij zijn zoektocht inmiddels versterking heeft gekregen van enkele burens, tevergeefs de wijde omgeving heeft afgezocht, fietst hij tegen zeven uur naar het politiebureau aan het Sandelingplein om daar aangifte te doen van de vermissing.

De politie komt terstond in actie. Met een speurhond wordt de omgeving van de Brielselaan afgezocht. Enkele politiemannen dreggen op een paar plaatsen in de Maashaven. Met behulp van enkele auto's en een aantal vrijwilligers uit de buurt wordt verder de wijde omgeving, tot en met het eiland van IJsselmonde, afgezocht.

Al deze speuracties blijven echter zonder succes. Nog diezelfde nacht roept de politie van het Sandelingplein ook de hulp in van de pers. Zodoende verschijnt reeds in het ochtendblad van zaterdag 16 oktober 1937 het bericht van de vermissing en het signalement van Lijntje Huizer. Er volgt daarna een grootscheepse opsporingsactie, waaraan ook tal van verontruste buurtbewoners deelnemen, deze neemt in totaal zo'n vijf dagen in beslag. Van Lijntje Huizer wordt geen spoor meer gevonden.

De ontknoping komt op vrijdag 8 mei 1953. In haar woning in de buurt van het Zuidplein is de vrouw van de 43-jarige werkloze monteur Andries W. bezig met de grote schoonmaak. Haar man, met wie zij ruim twaalf jaar gehuwd is, is die dag niet thuis. Wanneer de vrouw, staande op een trapleer, in een van de muurkasten aan het werk is, stoot zij per ongeluk de plafondplank los.

Tot haar verrassing valt vervolgens een bundeltje van drie in elkaar

gevouwen beschreven velletjes papier naar beneden, dat kennelijk in de holle plafondruimte verborgen was geweest. In het bundeltje zit een uit een krant geknipte pentekening van een geblijnddoekt en op een stoel vastgebonden meisje en verder een fotootje van een buurmeisje van de familie W., genaamd Lenie. De vrouw raakt in paniek als zij zich realiseert dat het handschrift van haar man is. Zij komt tot de conclusie dat het buitengewoon vnzige verhaal op niemand anders kan slaan dan op haar elfjarige buurmeisje Lenie. De vrouw geeft de papieren aan haar buurman die adjudant is van de politie van het bureau Sandelingplein. Zijn naam is E.H. van Dijk. Van Dijk belooft haar de nodige maatregelen te nemen en niets te zeggen tegen haar echtgenoot. De vrouw krijgt een ingeving en vertelt van Dijk dat de zoekgeraakte Lijntje Huizer destijds was zoekgeraakt in de directe omgeving van de voormalige ouderlijke woning van haar man in de Gerststraat. Na vele naspeuringen van de politie wordt in de namiddag van dinsdag 26 mei 1953 Andries W. in zijn woning op Rotterdam Zuid gearresteerd. De volgende ochtend, op woensdag 27 mei 1953, bellen twee rechercheurs aan bij de vroegere woning van Andries W. in de Gerststraat 14. Het vermoeden bestaat dat Lijntje Huizer destijds de schedel was ingeslagen en onder de vloer van het huis was begraven. Dit blijkt te kloppen. Heel de Tarwewijk loopt uit om dit lugubere tafereel te zien.

Op 14 januari 1954 staat Andries W. voor dit misdrijf voor de Rotterdamse rechtbank terecht. Psychiater dr. Pieter Baan treedt als getuige-deskundige op en zegt : "Ik vind W. een ernstig gestoorde schuwe man en ik acht hem gevaarlijk voor de maatschappij omdat hij mogelijk de perversies waarvan hij ook blijk heeft gegeven in het hoogst vreemde geschrift zal gaan uitleven. W. bagatelliseert de feiten waarvoor hij terechtstaat en wat in 1937 is geschiedt volkomen. De kans op herstel van de ziekelijke storing acht ik uitermate gering. Daarop zouden alleen gunstige uitzichten worden geopend, indien W. in speciale psychotherapie in staat zou zijn zijn krampachtige angsten te overwinnen." De officier van Justitie eist een gevangenis van drie jaar plus ter beschikking stelling van de regering. Op 28 januari 1954 veroordeelde de Rotterdamse rechtbank W. tot twee jaar gevangenis en TBR. Op 24 mei 1954 werd dit vonnis door het gerechtshof in den Haag bevestigd. Andries W. zou de vrijheid nimmer meer verkrijgen. Zijn terbeschikkingstelling werd in 1963 andermaal met twee jaar verlengd. W. overleed in april 1964 in een psychiatrische kliniek in Utrecht.

Herinneringen van een jonge politieagent

In het boek dossier Blaauw van voormalig oud-hoofdcommissaris van politie J.A. Blaauw beschrijft hij als jonge agent hoe hij nachtdiensten waarnam in de Tarwewijk. "Tot het bureau Charlois hoorde ook het midden in de zgn. Tarwewijk gelezen posthuis Hoogvlietstraat. Wanneer daar een diender ziek was, werd er een van het bureau Charlois aangewezen om hem tijdelijk te vervangen. Ik heb dat ook een paar keer moeten doen, maar het surveilleren in de Tarwebuurt heeft mij nooit kunnen bekoren, met name 's nacht niet. Om de doodeenvoudige reden dat er in die wijk niets, maar dan ook helemaal niets te beleven viel. In de nachtdienst kreeg je de indruk dat iedereen zo rond elf uur het licht had uitgedraaid en op bed lag.

Wanneer de kroegen na een uur gesloten waren heerste overal in de wijk stilte. In diezelfde wijk moest jij dan twee uur achter elkaar rondfietsen, vervolgens een uur 'op rust' aan het posthuis, en dan weer twee uur langs de uitgestorven straten dwalen. Op een nacht besloot ik wat anders te doen. Op de Brielselaan ter hoogte van de graansilo liet ik alle uit de richting van Katendrecht komende auto's stoppen, waarna ik de achterbak controleerde op van zeeschepen gesmokkelde sigaretten. Toen ik daar een halfuur mee bezig was en inmiddels zo'n tien auto's, overigens zonder succes, had doorzocht, verscheen plotseling een brigadier ter plaatse. Wat ik eigenlijk aan het doen was, wilde hij weten. Toen ik hem dat had uitgelegd, gebaarde hij naar de achter mij liggende stille straten met de vraag hoe ik het wel in mij hoofd haalde om 'het wijk' al die tijd onbesurveilleerd te laten. Of ik maar als de sodemieter...enz.

Zo zie je maar weer dat een jonge politieagent het in die tijd ook niet makkelijk had.

De moord op Jennefer van Oostende

In 2011 werd Jennefer van Oostende gevonden in plastic zakken in het huis van Anthonie K. aan de Boergoensestraat. K. bekende in eerste instantie dat hij verantwoordelijk was voor haar dood. Hij zei dat hij ruzie kreeg met Jennefer omdat zij naar de bioscoop wilde en hij dat niet kon of wilde betalen. De ruzie liep uit de hand waarop hij haar heeft gewurgd, zo luidde zijn verklaring. Anthonie K. werd uiteindelijk veroordeeld tot 20 jaar cel voor het seksueel misbruiken en doden van de tienjarige Jennefer van Oostende uit Rotterdam Zuid. Moord is echter nooit bewezen. Anthonie K. is echter doodslag ten laste gelegd. Direct na haar moord is er een stille tocht georganiseerd door Rotterdam Zuid en trok de stoet ook langs het Amelandseplein waar Jennefer vaak speelde. Op de portocabine van de speeltuin vereniging Het Zonnetje staat het gedicht Jennefer ter nagedachtenis aan haar.

Jennefer

Hoog in de hemel kijk je nu
met een glimlach op ons neer
Zolang kinderen op het
Amelandseplein spelen
Denken wij aan jou iedere keer
Je bent het zonnetje in ons hart
Ook als was je weleens een kleine bengel
Toch blijf je voor altijd onze engel!

3

4

5

6

- 1 Kriminalgango is een Duits-Oostenrijkse zwart-wit film geregisseerd door Géza von Cziffra uit 1960 met Peter Alexander en Vivi Bach in de hoofdrollen. De komedie is een remake van Gefährliche Gäste uit 1949 met Wolf Albach-Retty en Käthe Haack, waarin Van Cziffra ook de regie uitvoerde. De titel verwijst naar de in 1959 zeer succesvolle Schlager Criminal Tango van het Hazy Osterwald Sextet.
- 2 Het trapportaal werd voor het eerst uitgebracht in 1957 onder de titel De commensaal. Bij latere heruitgaven werd de titel gewijzigd in 'Het trapportaal'. Het is een van de bekendere nummers van Drs. P. Het burgermansfatsoen van schone schijn en de angst voor "wat moeten de burens wel niet denken", zo vaak geassocieerd met de jaren vijftig in Nederland, worden in het lied genadeloos op de hak genomen. Het lied handelt over een commensaal, dit is een oud woord voor kostganger. In het lied is de commensaal een serie- en mogelijk een lustmoordenaar. De verhuurders bekommeren zich echter niet om zijn daden, maar om de rommel die erdoor ontstaat. Zo ergeren ze zich eraan dat mensen thuis komen met rode schoenen en dat de looper schraal wordt van het vele boenen.
- 3 The Amazing Stroopwafels is een Rotterdamse band bestaande uit Wim Kerkhof (zang, contrabas, keyboards), Rien de Bruin (gitaar, accordeon en zang) en Arie van der Graaf (elektrische gitaar). The Amazing Stroopwafels werden op 21 maart 1979 opgericht door Wim Kerkhof en Fred Piek (Fungus). De associatie van The Amazing Stroopwafels met de regio rond Rotterdam is zo sterk dat ze bij een onderzoek onder Rotterdammers in 2008 en 2011 naar de sterkste culturele merken van Rotterdam beide keren op de zestiende plaats eindigden.
- 4 Het nummer Brekelsveld van The Amazing Stroopwafels is uitgebracht in 2003 en staat op het album Van de Straat.
- 5 Faye Dunaway en Warren Beatty in de film Bonnie and Clyde
- 6 Het Amerikaanse duo Bonnie Parker en Clyde Barrow werd als bankrovers in de jaren dertig wereldberoemd. Hun verhaal, dat eindigde in een dodelijke hinderlaag van de politie, werd in 1967 verfilmd onder de titel Bonnie and Clyde (met hoofdrollen voor Faye Dunaway en Warren Beatty) en zorgde ervoor dat iedereen Bonnie en Clyde kende.

Hannibal

(Carthaagse generaal, 247 v.Chr.-183 v.Chr.)

Glunderend rood was hij
Hoog op een olifant
Bulderend
Toen hij Carthago verliet:

“Heren wat is dit een
Olifantastische
Krijgsmacht!”
-Nee, grappig was Hannibal niet

De zelfmoordenaar

In het diepst van het woud
-’t Was al herfst en erg koud-
Liep een heer in zijn eentje te dwalen.
Och, zijn oog zag zoo dof!
En zijn goed zat zoo slof!
En hij tandknerste, als was hij aan ’t malen

“Ha!” Dus riep hij verwoed,
“k Heb een adder gebroed,
Neen, erger, een draak aan mijn borst hier!”
En hij sloeg op zijn jas,
En hij trapte in een plas;
’t Spattend slik had zijn boordjes bemorst schier.

En meteen zocht zijn blik
Naar een eiketak, dik
Genoeg om zijn lichaam te torsen.
Daarna haalde hij een strop
Uit zijn zak, hing zich op,
En toen kon hij zich niet meer bemorsen.

Het werd stil in het woud
En wel tienmaal zoo koud,
Want de wintertijd kwam. En intusschen
Hing maar steeds aan zijn tak,
Op zijn doode gemak,
Die mijnheer, tot verbazing der musschen.

En de winter vlood heen,
Want de lente verscheen,
Om opnieuw voor den zomer te wijken.
Toen dan zwierf -’t was erg warm -
Er een paar arm in arm
Door het woud. Maar wat stond dát te kijken!

*Want, terwijl het, zoo zacht
Koozend, voortliep en dacht:
Hier onder deez' eik is't goed vrijen,
Kwam een laars van den man,
Die daarboven hing, van
Zijn reeds lang verteerd linkerbeen glijen.*

*"Al mijn leven! van waar
Komt die laars?" riep het paar,
En werktuigelijk keek het naar boven.
En daar zag het met schrik
Dien mijnheer, eens zoo dik
En nu tot een geraamte afgekloven.*

*Op zijn grijnzenden kop
Stond zijn hoed nog rechtop,
Maar de rand was er af. Al zijn linnen
Was gerafeld en grauw.
Door een gat in zijn mouw
Blikten mieren en wurmen en spinnen.*

*Zijn horloge stond stil,
En één glas van zijn bril
Was kapot en het ander beslagen,
Op den rand van een zak
Van zijn vest zat een slak,
Een erg slijmerige slak, stil te knagen.*

*In een wip was de lust
Om te vrijen gebluscht
Bij 't paar. Zelfs geen woord dorst het spreken.
't Zag van schrik zóó spierwit
Als een laken, wen dit
Reeds een dag op het gras ligt te bleeken.*

*Uit de bundel "Snikken en Grimlachjes" van Piet Paaltjens,
een pseudoniem van de Schiedamse dominee/dichter Francois
HaverSchmidt. Dit gedicht is uit 1852.*

De moord te Brekesveld

Op 9 Februari 1963 werd te Brekesveld in Rotterdam Zuid de weduwe Babs van der Hoff (38 jaar) en een van haar vier zoons, de achtjarige Marcel allebei vermoord door een onbekende man. Dat gebeurde met een serie krachtige slagen.

Afzonderlijk van elkaar zijn in een dossier in het gemeentearchief van Rotterdam krikken, bijlen, boortollen, metalen schroeven en andere eenvoudige ijzerwaren afgebeeld. De afbeeldingen behoren tot het persoonlijke dossier dat oud-hoofdcommissaris Jan Blaauw van de Rotterdamse politie bij zijn afscheid van het korps aan het gemeentearchief gaf. Blaauw was destijds leider van het onderzoek Brekesveld, het omvangrijkste onderzoek van de Rotterdamse politie uit de 20e eeuw. Ondanks alle inspanningen is deze moordzaak nooit opgelost. De politie hield rekening met drie mogelijke motieven: roof, sex of wraak. Uiteindelijk bleek dat roof het motief was. Want uit de woning van de weduwe bleek een kleine hoeveelheid geld verdwenen. Het moordwapen is nooit gevonden. Berekend is dat beide slachtoffers op 9 Februari 1963 tussen 00:12 uur en 01:12 uur zijn overleden.

Uit het proces-verbaal van een van de verbalisanten die nacht : "Wij zagen dat de woonkamer netjes was opgeruimd. De elektrische klok op het tv-toestel, stond naar wij zagen stil op 01:12 uur. Een zogenoemde driewegstekker waarin de stekkers van de klok en van een schemerlampje zaten, was uit het stopcontact gerukt en lag op de grond." Het contrast tussen de verder geordende huiskamer en de hal was groot. De weduwe, die onder haar woning een sigarenwinkel dreef, werd in die hal minstens veertien keer op het hoofd geslagen. De jongen twintig maal. De dader verrichtte daarnaast wurginghandelingen. Mogelijk heeft Babs van der Hoff haar belager, wellicht een insluiper en niet iemand die op bezoek was, herkend en werd zij hierom vermoord. Haar zoontje Marcel (acht jaar oud) zou op het gestommel zijn afgekomen, met voor hem dezelfde fatale gevolgen. De politie kreeg 4.500 tips en trok deze na en verspreidde 2000 circulaire, bestemd voor Duitse schippers en hun personeel. Dat gebeurde omdat de politie een lange tijd in de binnenvaart zocht. Ruim 27.000 mensen werden gedurende het onderzoek gehoord. Na een half jaar loofde de politie 5000 gulden uit voor de gouden tip. De moord bleef onopgelost. Nog altijd is oud-commissaris Jan Blaauw er van overtuigd dat de naam van de moordenaar nog steeds in het bakje zit van

verdachte namen. Als herinnering aan deze gruwelijke moord schreven de Amazing Stroopwafels het lied "de Moord te Brekelsveld".

Moord te Brekelsveld

Een touwtje uit de brievenbus, een kwestie van vertrouwen
Ook in Zuidwijk kan dat nog waar ze nieuwe huizen bouwen
Sigarenzaak aan het Brekelsveld zo'n veertig jaar geleden
Op een nacht in februari heeft een man de zaak betreden
De weduwe moet beneden een gerucht hebben gehoord
Voor een greep uit de winkelkas werd ze met haar zoon vermoord

En een ieder stond versteld van de moord op 't Brekelsveld
Naar een spoor werd in de hele buurt gezocht
de krant was in een oogwenk uitverkocht

En wekenlang werd er over niets anders meer gepraat
Een dubbele moord, wie komt er tot zo'n vreselijke daad?
De nachtwaker die het had ontdekt hij draaide extra rondes
Een beurs met geld werd later in de Waalhaven gevonden
Op foto's in de krant zag je de moeder met haar kinderen
nog onbewust van 't noodlot dat jij niet kon verhinderen

En ieder stond versteld van de moord op 't Brekelsveld
Naar de nader werd nog jarenlang gezocht
Ik fietste er naar toe, als stille tocht

De moorden zitten in een la onopgeloste zaken
en die begint de laatste tijd wel aardig vol te raken
In de winkel van het drama wordt nu de krant verspreid
In de koppen lees je elke dag weer nieuwe narigheid
Misdaad is van alle tijd maar ik kan er niet omheen
Toen touwtje uit de brievenbus nu moordstad nummer een

Een touwtje uit de brievenbus, een kwestie van vertrouwen
Kan dat hier in Zuidwijk nog, waar ze nieuwe huizen bouwen

De wurger van Delft van A. Moonen

De Brielselaan speelt ook nog een rol van betekenis in het boek van A. Moonen "de wurger van Delft". De schrijver A. Moonen, volledige naam Arie Wilhelmus Pieter Moonen werd geboren te Rotterdam op 28 augustus 1937 en overleed in het Hannie Dekhuizen verzorgingstehuis op 24 januari 2007.

Aan de Brielselaan wordt op 26 November 1939 de jazzzangeres Greetje Kauffeld geboren. Als fictief verslaggever van het Nieuws van de Dag schrijft A. Moonen over de Boekenbalmoord op Greetje Kauffeld als volgt: "Is te voorkomen geweest wat Greetje Kauffeld afgelopen dinsdagavond (19 Maart 1985) op het Boekenbal in Carré overkwam? Zoals u weet werd zij op het damestoilet ontkleed en gewurgd aangetroffen en moest dokter Zeldenrust (patholoog anatoom) tijdens zijn sectie besluiten tot lustmoord. Dit dan nog wel jegens zulk een overjarige, verzakte zangpudding. Laten wij derhalve even reconstrueren hetgeen er die noodlottige avond van het gouden boekenbal in Carré precies is voorgevallen. Vlak voor Greetje haar optreden, zij moest nog aangekondigd worden en het orkest de Skymasters had reeds plaatsgenomen ; hoorde een jongedame verdachte geluiden op een wc naastaan en spoedig hierna iemand wegrennen. Tijdens Greetjes aankondiging trof een intussen gewaarschuwde zaalwacht haar geheel ontkleed (dus naakt) aan met een gouden bezoekerslint sierlijk rond de hals gestrikt. Verdere lugubere bijzonderheden laten wij liever onvermeld. Maar goed dat het grootste, rechtstreeks via de tv uitgezonden feestelijke programmagedeelte al was verstreken, want begrijpelijkerwijs zou anders het totale feest zijn afgelast. Vanzelfsprekend kwam de verdere feestelijke gang van zaken te vervallen; de danslustigen – van wie velen reikhalzend hadden uitgezien naar Greetje Kauffeld – kwamen bedrogen uit. Wie, zo vragen wij ons verbijsterd af, heeft deze boekenbalavond zo bruto verstoord? Een maniak die spoedig weer elders zal toeslaan? Vele zangeressen bevinden zich in een staat van paniek dat wellicht zij het volgende slachtoffer kunnen worden. Treft de organisatoren van deze avond enige blaam? Eenieder is diep geschokt door deze vrede moord op zo'n gevierde zangeres. Sommigen trekken een parallel met de Zaandamse paskamermoord, doch er bestaat algehele zekerheid bij

de politie dat het hier beslist niet om één en dezelfde moordenaar zou gaan”.

Bleek het in de hiervoor besproken boeken alleen om individuele moorden te gaan in het boek “Gifmoord op Rotterdam” van Henk van Delden wordt een heel stadsdeel bedreigd door een explosie van een hoeveelheid ammoniumnitraat bij de fabriek Maas-chemie op de Vondelingenplaat. De explosie en gaswolk zorgt voor veel paniek en slachtoffers. Een van de hoofdfiguren uit het boek is Jan de Bruin die op het punt staat met zijn brommer naar de Tarwewijk te rijden om zijn vrouw en kind op te halen en te vluchten. “Het was half vijf toen Jan de Bruin de Tarwestraat bereikte. Het was er stil; men luisterde naar de radio. Was het echt waar dat Zuid geëvacueerd moest worden? Had men wel goed gehoord? Hij zette zijn brommer in de poort en haaste zich de twee trappen op. Annie stond in de keuken en was bezig met de babywas. “Heb je nog niks gehoord? Heb je niet naar de radio geluisterd?” vroeg hij. Ze keek hem aan en droogde haar handen aan de schort af. “Nee, wat is er dan?” “We moeten weg. Heel Zuid wordt ontruimd. Er is een fabriek in de lucht gevlogen, op de Vondelingenplaat en de giftige gassen komen deze kant uit.” Jan en Annie en de baby weten te ontkomen naar Dordrecht.

De achterblijvers met name de ouderen in de Pleinwegflat komen er minder goed af.

Een uitgave naar aanleiding van De Literaire Oogst Tarnewijk, 29 mei 2016, Cultuurwerkplaats Tarnewijk
Met: Robert Tau, Rineke Minderman, Margje Ottevanger, Frank Fabian van Keeren en Alexander van Elswijk
Stills uit door Robert Tau vertoonde video's
Met dank aan de ondersteuning van gemeente Rotterdam • www.cultuurwerkplaatstarnewijk.nl